

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobců: a) Vodafone Czech Republic, a. s., se sídlem Vinohradská 167, 100 00 Praha 10, b) Telefónica Czech Republic, a. s. (dříve Telefónica O2 Czech Republic, a. s.), se sídlem Za Brumlovkou 2/266, 140 22 Praha 4, proti žalovanému Českému telekomunikačnímu úřadu, se sídlem Sokolovská 219, 190 00 Praha 9 – Vysočany, o žalobách proti rozhodnutí Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 31. března 2010, č. j. 12 903/2010-603,

t a k t o :

I. Žaloby se zamítají.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Společnost Telefónica O2 Czech Republic, a. s. (dále jen „Telefónica“), podala dne 29. dubna 2008 u žalovaného návrh na vydání rozhodnutí ve sporu o zaplacení ceny za službu přenesení čísla ze sítě navrhovatele (tj. z její vlastní sítě) do sítě odpůrce (tj. společnosti Vodafone Czech Republic, a. s.; dále jen „Vodafone“); konkrétně se domáhala toho, aby odpůrci byla uložena povinnost zaplatit navrhovateli cenu za službu přenesení čísla za období od ledna 2006 do března 2008 ve výši 156 478 187,25 Kč.

Předsedy Rady ČTÚ návrh zamítl dne 29. července 2008; Rada ČTÚ však k rozkladu Telefóniky toto rozhodnutí zrušila svým rozhodnutím ze dne 16. října 2008 a vrátila věc orgánu prvního stupně k dalšímu řízení. Jelikož nebylo sporu o to, že Telefónica v daném období poskytovala službu přenesení čísel, měl by správní orgán určit – nepřistoupí-li na částku požadovanou Telefónikou, neboť tato částka několikanásobně převyšuje částku, kterou správní orgán stanovil v březnu 2008 – jakou částku má Vodafone Telefónice uhradit.

Dne 29. října 2008 navrhla Telefónica, aby Vodafone byla uložena povinnost zaplatit cenu za službu přenesení telefonního čísla za období od 1. dubna 2008 do 31. července 2008

ve výši 34 146 211,05 Kč; toto řízení bylo spojeno s řízením týkajícím se předešlého období a zahájeným dne 29. dubna 2008.

Správní orgán rozhodnutím ze dne 23. prosince 2009 částečně vyhověl návrhu a uložil Vodafone povinnost zaplatit za přenesená telefonní čísla v období od 1. ledna 2006 do 31. července 2008 částku 41 895 187,60 Kč včetně DPH spolu se zákonným úrokem z prodlení; ve zbývajících částech (co do částky 148 729 210,70 Kč) návrh zamítl. Uvedl, že cena za přenesení čísel byla pravomocně stanovena ve správním řízení v březnu 2008 s tím, že ji není možné překročit, avšak účastníci si mohou sjednat ceny nižší (to se nestalo).

Oba účastníci podali proti rozhodnutí rozklad. Rada ČTÚ svým rozhodnutím ze dne 31. března 2010 zamítl rozklad Telefóniky, kdežto rozkladu Vodafone částečně vyhověla a uložila mu, aby uhradil Telefónice částku 41 895 187,60 Kč včetně DPH, ovšem bez příslušenství. Telefónica poskytovala Vodafone službu přenosu mobilních čísel na základě zákonné povinnosti, ovšem účtování služby nebylo mezi stranami nijak smluvně upraveno a až do okamžiku rozhodnutí sporu (který stanovil cenu téměř pětinasobně nižší oproti ceně účtované Telefónikou) nebyla známa výše závazku Vodafone vůči Telefónice. Vodafone tak nemohl plnit, jelikož neznal dlužnou částku, a nemohl se tak dostat do prodlení s plněním. Použití § 369a obchodního zákoníku není namístě, neboť prodlení se splněním závazku nejprve předpokládá vznik tohoto závazku. Vodafone by se tak dostal do prodlení až tehdy, pokud by nesplnil povinnost stanovenou v tomto správním řízení.

Rada ČTÚ však nesouhlasila s výhradami Vodafone proti výpočtu ceny. Vodafone uvedl, že podle použitého vzorce závisí cena na skutečném počtu čísel přenesených z dané sítě, a to navíc takovým způsobem, že čím méně čísel je přeneseno, tím je cena vyšší. Opouštěný operátor má přitom ve své moci ovlivnit počet úspěšných přenosů čísla ze své sítě, a tím i cenu. Podkladem pro určení ceny je rozhodnutí ze dne 25. března 2008, č. j. 875/2006-610/XXI.vyř., které však podle Vodafone stanovilo cenu pro budoucí uzavření dodatku, a neupravovalo tak vztahy v minulosti; při určení ceny by měl úřad vycházet čistě z § 55 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích. Rada ČTÚ k tomu uvedla, že správní orgán prvního stupně vycházel při určení výše kompenzace nákladů z právního názoru správního orgánu druhého stupně vyjádřeného v rozhodnutí ze dne 16. října 2008 (na str. 15). Správní orgán prvního stupně rovněž řádně zdůvodnil, proč vycházel z pravomocného rozhodnutí ze dne 25. března 2008, č. j. 875/2006-610/XXI.vyř., a proč byly uvedeny částky za přenesení čísla s rozlišením podle jednoduché a komplexní objednávky a podle počtu komplexních objednávek.

V žalobě proti tomuto rozhodnutí Vodafone namítl, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné: ačkoli totiž ve svém rozkladu konkrétně uvedl, proč nesouhlasí s použitím ceny uvedené v rozhodnutí ze dne 25. března 2008, č. j. 875/2006-610/XXI.vyř., a argumentoval ve prospěch symetrického stanovení cen, žalovaný se s těmito konkrétními námitkami vůbec nevypořádal; pouze uvedl, že se ztotožňuje s názorem správního orgánu prvního stupně. (Tento názor byl přitom v rozhodnutí v prvním stupni zdůvodněn takto: „*K požadavku odpůrce na stanovení symetričnosti cen je třeba uvést, že správní orgán rozhodoval o kompenzaci nákladů za skutečně přenesená telefonní čísla a výše kompenzace nákladů byla odvozena z nákladově orientovaných cen dle pravomocného rozhodnutí č.j. 875/2006-610/XXI.vyř.*“.) Není tedy zřejmé, proč správní orgán prvního stupně nevyhověl požadavku na symetrické stanovení cen a proč ve svém postupu neshledává dopady na hospodářskou soutěž a dobré mravy. Dále Vodafone vznesl námitky proti posouzení věci samé. Je přesvědčen, že žalovaný měl samostatně stanovit cenu pro období od 1. ledna 2006 do 31. července 2008, a to s ohledem na dodržení principu symetričnosti cen. Nákladově orientovanou cenou je podle § 55 odst. 2 zákona č. 127/2005 Sb. cena, která zahrnuje efektivně a účelně vynaložené náklady a přiměřený zisk; při posuzování těchto kritérií však žalovaný musí srovnávat

jednotlivé soutěžitele. Pro stanovení výše odměny hrazené Telefónice použil žalovaný částku 524 Kč, ačkoli je mu známo, že na geograficky i věcně stejném trhu je jiný podnikatel – totiž Vodafone – schopen poskytovat naprosto identickou službu za částku o cca 20 % nižší. Napadené rozhodnutí zakládá nerovné podmínky na trhu a diskriminaci Vodafone. Vodafone má hradit Telefónice za totožnou službu vyšší částku proto, že Telefónica není při zajištění této služby stejně efektivní jako Vodafone. Navrhl proto, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na svých závěrech; zdůraznil, že není porušena zásada reciprocity z věcného hlediska, protože přenos čísel probíhá za stejných podmínek mezi oběma operátory, pouze s vynaložením rozdílných nákladů, což odráží objektivní odlišnosti založené na konkrétním postupu zpracování objednávky podle procesů uvedených v čl. 11 opatření obecné povahy č. OOP/10/07.2005-3, kterým se stanoví technické a organizační podmínky pro realizaci přenositelnosti telefonních čísel a zásady pro účtování ceny mezi podnikateli v souvislosti s přenositelností čísel. Žalovaný postupoval v souladu s § 55 zákona č. 127/2005 Sb.; samotné stanovení symetrických cen nelze považovat za záruku vytvoření nediskriminačního prostředí. Naopak stanovení individuálních asymetrických cen zajišťuje rovné podmínky pro oba operátory v úhradě vynaložených nákladů za stejné období. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

Telefónica k tomu podotkla, že neexistuje žádný princip „symetričnosti cen“, jedná se tu pouze o teorii Vodafone. Správní orgán se však zabýval otázkou reciprocity cen již v rozhodnutí prvního stupně. Stejně tak vysvětlil, že ceny za přenos čísla byly v rozhodnutí č. j. 875/2006-610/XXI.vyř. stanoveny právě s ohledem na pětileté období

Ve své vlastní žalobě Telefónica zpochybnila závěr, podle něž jí Vodafone není povinen platit úroky z prodlení z dlužné částky. V rozhodném období (leden 2006 – červenec 2008) poskytovala Telefónica Vodafone službu přenositelnosti čísel v rozsahu, o němž není mezi stranami sporu, a tuto službu mu účtovala každý měsíc; celkem takto vyúčtovala částku 190 624 398,30 Kč. Vodafone však odmítal tyto částky platit, byť i jen částečně; proto se Telefónica obrátila na žalovaného, aby tento spor rozhodl. Žalovaný určil dlužnou částku (být nižší, než Telefónica žádala); autoritativně tedy stanovil, že Vodafone byl povinen platit Telefónice za její služby. Jelikož Vodafone tuto svou povinnost neplnil, je podle Telefóniky povinen platit rovněž úroky z prodlení. Nelze souhlasit s tím, že „nevěděl“, kolik má platit. To by vedlo k absurdním důsledkům: v případě náhrady škody nebo bezdůvodného obohacení by škůdce mohl účelově argumentovat tím, že nevěděl přesně, kolik má zaplatit, a tak raději neplatil vůbec nic. Rada ČTÚ tak svým rozhodnutím porušila § 369 odst. 1 a § 369a obchodního zákoníku, resp. § 517 občanského zákoníku, a rozhodla v rozporu s ustálenou judikaturou. Jestliže správní orgán přiznal žalobci jistinu, vzniká Telefónice přímo ze zákona nárok na přiznání úroků z prodlení z této částky. Správní orgán namísto toho Vodafone *de facto* odpustil úroky na úkor Telefóniky. Rozhodnutí o povinnosti zaplatit úroky nemá konstitutivní charakter, nýbrž charakter deklaratorní, a správní orgán tedy nemůže podle svého uvážení „odpouštět“ úroky z prodlení, jestliže zároveň přizná jistinu nebo její část: úroky z prodlení jsou příslušenstvím pohledávky ze zákona (§ 121 občanského zákoníku). Telefónica má nadále za to, že věc by měl rozhodovat soud v občanském soudním řízení; po zastavení řízení u civilního soudu jí však nezbylo než podat správní žalobu, a navrhla tedy, aby soud zrušil část výroku II napadeného rozhodnutí ve znění „a to bez příslušenství“.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na svých závěrech.

Telefónica v replice dodala, že v obchodních sporech je běžné, že věřitel „jednostranně“ vyúčtuje určitou částku za dodané služby či zboží a následně je rozsah této pohledávky předmětem sporu, pokud ji dlužník dobrovolně neuhradí. V praxi není výjimkou, že žalobce

podá žalobu na částku 100 000 Kč spolu s úroky z prodlení, ale v řízení je mu přiznána částka 20 000 Kč spolu s úroky z prodlení a ve zbytku je žaloba zamítnuta. Procesní sankcí za takový neúspěch v řízení je „propadnutí“ marně vynaložené části správního (soudního) poplatku a nepřiznání náhrady nákladů řízení. Není ovšem možné krátit samotný nárok na zákonné příslušenství či „posouvat“ datum splatnosti.

Jak Vodafone, tak Telefónica se v původně samostatných řízeních o žalobě své protistrany přihlásili do řízení jako osoby zúčastněné na řízení; toto jejich procesní postavení však bylo po spojení obou věcí konzumováno, a obě společnosti tak nadále zůstávají jen žalobci.

Žaloby nejsou důvodné.

Žalovaný při rozhodování v této věci postupoval podle § 55 zákona č. 127/2005 Sb. Podnikatel, který je povinen poskytovat službu podle § 34 (*tj. službu přenositelnosti telefonních čísel*), sjedná podle § 55 odst. 1 ceny za propojení v souvislosti s poskytováním těchto služeb tak, aby tyto ceny byly nákladově orientovány. Podle § 55 odst. 2 se nákladově orientovanou cenou rozumí cena, která zahrnuje efektivně a účelně vynaložené náklady a přiměřený zisk. Tato cena se sjedná tak, aby zajistila návratnost investic v přiměřeném časovém období a zohlednila příslušná rizika.

Napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, jak namítal Vodafone. Vodafone ve svém rozkladu ke sporné otázce uvedl, že nepovažuje rozhodnutí ze dne 25. března 2008, č. j. 875/2006-610/XXI.vyř., za podkladové rozhodnutí pro řešení tohoto sporu, neboť toto rozhodnutí stanovilo povinnost do budoucna. Podle Vodafonu je nesprávné, pokud cena za přenesení čísla závisí na skutečném počtu přenesených čísel. Kdyby správní orgán vycházel čistě z § 55 zákona č. 127/2005 Sb., nic mu nebránilo určit symetrické ceny v souladu s ochranou hospodářské soutěže a se zásadou dobrých mravů. Žalovaný sice na tuto námitku reagoval stručně, ovšem soud to nepokládá za vadu. Jak totiž žalovaný konstatoval, a jak si to soud ověřil i ve správním spisu, stejnou námitku vznesl Vodafone už v průběhu řízení na prvním stupni (viz jeho vyjádření ze dne 28. dubna 2009) a správní orgán prvního stupně na ni reagoval (viz str. 15 jeho rozhodnutí). Vysvětlil, že i v tomto řízení bude vycházet z cen stanovených rozhodnutím ze dne 25. března 2008, č. j. 875/2006-610/XXI.vyř.; ty byly zjištěny na základě kalkulací od účastníků, které správní orgán prověřil a upravil podle principů jednotné metodiky pro přenositelnost telefonních čísel. Přihlédl také ke konkrétním postupům při zpracování objednávky u každého účastníka řízení. Takto stanovené ceny jsou průměrné a berou v úvahu náklady let 2006-2010.

Samotnou metodiku, kterou správní orgán užil při výpočtu nákladů na zpracování objednávky u opouštěného operátora, přitom Vodafone nezpochybnil: pouze trvá na tom, že tyto náklady by měly být u všech operátorů stejné, a argumentuje v obecné rovině ochranou hospodářské soutěže, dobrými mravy a smyslem právní úpravy přenositelnosti čísel. Takto obecná argumentace však nemůže uspět, pokud proti ní stojí podrobně zdůvodněné propočty, v nichž správní orgán užil nejen svůj odborný odhad, ale také konkrétní již existující údaje o vynaložených nákladech za roky 2006 a 2007. Vodafone netvrdí, že tyto údaje a propočty jsou nesprávné; je ale přesvědčen, že pokud u něj samotného činí náklady na jedno přenesené číslo 418 Kč, mělo by to u Telefóniky činit právě tolik, a nikoli 524 Kč. Telefónica však doložila své skutečně vynaložené náklady právě tak, jako to udělal Vodafone, a správní orgán pracoval s těmito skutečnými a doloženými náklady. V takové situaci není dost dobře možné, aby Telefónica byla upřena úhrada části nákladů jen proto, že její náklady jsou podle subjektivního názoru Vodafonu „moc vysoké“. (Dovedeno *ad absurdum* by to znamenalo, že správní orgán by mohl na základě své vlastní úvahy dospět k tomu, jaká částka jemu

samotnému připadá „přiměřená“ a „tržně spravedlivá“, a z této částky by mohl vycházet, bez ohledu na to, že by byla nižší než skutečně doložené náklady kteréhokoli z operátorů.)

Otázkou oprávněnosti a efektivnosti nákladů obou operátorů na přenesení čísla se městský soud zabýval již ve svém rozsudku ze dne 29. června 2012, č. j. 9 Ca 318/2008-88; závěry tohoto rozsudku pak potvrdil i Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 23. září 2013, č. j. 8 As 114/2012-57, a městský soud tak ani v nyní projednávané věci nevidí důvod pro odlišné posouzení. Jak již zaznělo v právě zmíněných rozsudcích, žalovaný je sice obecně povinen vytvářet předpoklady pro řádné fungování hospodářské soutěže a dbát na to, aby nedocházelo k narušování nebo omezování hospodářské soutěže v odvětví elektronických komunikací [§ 4 a § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 127/2005 Sb.], ovšem při stanovení výše ceny za přenesení telefonního čísla musí postupovat podle speciální úpravy obsažené v § 55 odst. 1 a 2 zákona č. 127/2005 Sb. – tedy dbát na to, aby ceny zahrnovaly účelně vynaložené náklady a přiměřený zisk. Žalovaný u obou operátorů postupoval podle jednotné metodiky a do výpočtu ceny zahrnul pouze takové náklady, které vyhodnotil jako efektivní. Městský soud ve svém rozsudku ve věci 9 Ca 318/2008 zdůraznil, že oba operátoři mají jinou obchodní strategii při budování sítě, odlišný počet klientů a počet přenášovaných čísel, při své činnosti používají odlišné postupy a technická řešení (IT systémy apod.); v závislosti na těchto rozdílech se pak logicky vzájemně liší též jednotlivé ekonomicky oprávněné náklady. Soud také poukázal na to, že Vodafone neoznačil ani jednu z konkrétních nákladových položek Telefóniky, kterou žalovaný zahrnul do kalkulace ceny za přenesení telefonního čísla, za neefektivní, natož aby neefektivitu některé z těchto položek v řízení prokázal. Námitka Vodafonu, podle níž jej rozhodnutí žalovaného diskriminuje (neboť jej nutí platit Telefónice vyšší cenu za přenesení čísla, než Telefónica za stejnou službu platí jemu) a zakládá nerovné podmínky na trhu, tak zůstává i v tomto řízení nepodloženým tvrzením.

Rovněž neobstojí námitka, podle níž rozhodnutí žalovaného nemůže vyvolávat účinky do minulosti, a žalovaný by tedy měl samostatně stanovit cenu za období od 1. ledna 2006 do 31. července 2008. Vodafone tu uvádí stejné argumenty, které soud právě vypořádal – totiž že ceny měly být stejné pro oba operátory. Soud dodává, že není žádný důvod pro to, aby ceny právě v uvedeném období byly určovány jiným způsobem než v období následném – už proto, že cena za přenositelnost byla stanovena při znalosti skutečných nákladů a za pomoci odborného odhadu ve vztahu k celému pětiletému období 2006 – 2010. Vytrhávat z tohoto komplexně posuzovaného období jakýkoli dílčí úsek a stanovit pro něj odlišné ceny by bylo nelogické.

K žalobě Telefóniky soud považuje za potřebné uvést, že jeho vlastní názor na charakter rozhodované věci (tj. zda jde o věc soukromoprávní, nebo veřejnoprávní) je dostatečně zřejmý z usnesení ze dne 15. února 2011, jímž soud odmítl žalobu Vodafonu a poučil jej o tom, že může do měsíce podat civilní žalobu. Vodafone ovšem proti tomuto usnesení podal kasační stížnost, které Nejvyšší správní soud vyhověl a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení. Městský soud byl tak zavázán k tomu, aby žalobu Vodafonu projednal ve správním soudnictví. Zároveň v souladu s pravidlem rozvrhu práce spojil žaloby obou operátorů ke společnému projednání, neboť napadají totéž rozhodnutí správního orgánu. Za této situace již považoval za neúčelné obracet se na zvláštní senát pro rozhodování některých kompetenčních sporů ve věci žaloby Telefóniky, neboť bez ohledu na různé názory jak obou operátorů, tak obou zmíněných správních soudů na charakter věci je jediným rozumným řešením, aby o žalobách napadajících totéž rozhodnutí jednal pouze jeden soud – a tím musí být v této věci soud správní.

Samotné námitky Telefóniky zhodnotil soud jako nedůvodné.

Podle § 369 odst. 1 obchodního zákoníku platí, že je-li dlužník v prodlení se splněním peněžitého závazku nebo jeho části a není smluvně stanovena sazba úroků z prodlení, je dlužník povinen platit z nezaplacené částky úroky z prodlení určené ve smlouvě, jinak určené předpisy práva občanského. Podle § 369a odst. 1 obchodního zákoníku ve vztahu mezi podnikateli (...), jehož předmětem je úplatná dodávka zboží nebo služeb, vzniká věřiteli právo na úrok z prodlení stanovený předpisy práva občanského (§ 369) dnem následujícím po dni splatnosti nebo po uplynutí lhůty k placení ceny dodávky stanovenými smlouvou (...).

Podle § 517 odst. 1 občanského zákoníku je v prodlení dlužník, který svůj dluh řádně a včas nesplní. Jde-li podle § 517 odst. 2 o prodlení s plněním peněžitého dluhu, má věřitel právo požadovat od dlužníka vedle plnění úroky z prodlení, není-li podle tohoto zákona povinen platit poplatek z prodlení; výši úroků z prodlení a poplatku z prodlení stanoví prováděcí předpis.

Těchto ustanovení se Telefónica dovolává; podle soudu však dopadají na jiné situace než je situace Telefóniky (a stejně je tomu i s judikaturou, kterou Telefónica cituje). Aby vznikla dlužníku povinnost platit spolu s jistinou i úroky z prodlení, musí tu být v první řadě závazkový vztah. Ten vzniká ve smyslu § 489 občanského zákoníku z právního úkonu (typicky ze smlouvy), ze způsobené škody, z bezdůvodného obohacení nebo z jiných skutečností uvedených v zákoně (komentář tu uvádí například smrt zůstavitele nebo nález věci skryté), jakož i z konstitutivních rozhodnutí státních orgánů. Ze zákona č. 127/2005 Sb. plynula operátorům od 1. ledna 2006 povinnost poskytovat službu přenositelnosti telefonních čísel (§ 34) za ceny nákladově orientované (§ 55); čl. 13 opatření obecné povahy č. OOP/10/07.2005-3 pak stanovil, že přejímající operátor hradí opouštěnému operátorovi cenu za přenesení telefonního čísla; tato cena přitom může být sjednána zvlášť za přenos jednoho čísla nebo za přenos více čísel.

Samotný zákon vyjadřuje především povinnost operátora poskytovat určitou službu účastníkům (uživatelům) mobilních telefonních služeb; o vztazích mezi operátory navzájem se tu nic neříká. Zákon počítá i s možností, že cena za poskytování této služby bude účtována přímo účastníkům (§ 55 odst. 3). Citované opatření obecné povahy pak volí možnost opačnou, totiž že cenu za přenesení čísla si budou operátoři hradit mezi sebou navzájem; předpokládá však, že nejprve si musejí konkrétní cenu mezi sebou sjednat (ať už za přenos jednotlivého čísla, nebo více čísel).

Zákon ani opatření obecné povahy nedávají vzniknout závazkovému vztahu mezi operátory, pouze operátorům ukládají povinnost poskytovat službu (nikoli druhému operátorovi, ale účastníkům) a výši ceny ponechávají na dohodě operátorů. Závazkový vztah vzniká až tehdy, když se operátoři dohodnou na obsahu závazku – tj. na výši částky, kterou si mají navzájem platit. Do té doby tu není dána povinnost platit určitou částku, a nelze tak ani přijmout závěr, že neplaticí strana se dostává do prodlení. V tom je rozdíl oproti příkladům, které uvádí Telefónica, totiž oproti závazkům ze způsobené škody nebo z bezdůvodného obohacení, které vznikají právě již v důsledku právní skutečnosti způsobení škody nebo nabytí bezdůvodného obohacení. V nyní projednávané věci však nevznikl závazkový vztah ani tím, že Telefónica začala poskytovat službu přenositelnosti telefonních čísel (tuto službu neposkytuje Telefónica Vodafone, nýbrž účastníkům), ani tím, že Vodafone pravidelně účtovala částku, na jakou si sama ohodnotila svou službu.

Stejně tak neobstojí ani srovnání s příkladem, v němž věřitel „jednostranně“ vyúčtuje určitou částku za dodané služby a následně je rozsah této pohledávky předmětem sporu, pokud ji dlužník dobrovolně neuhradí. Toto jednostranné vyúčtování se totiž děje už v existujícím závazkovém vztahu, v němž se strany dohodly minimálně na tom, že jedna druhé dodá služby a bude za to očekávat peněžní protiplnění. V této věci však žádná taková

dohoda nebyla; platební povinnost Vodafone v účtu Telefónice byla konstitutivně stanovena právě až napadeným rozhodnutím, a do okamžiku vykonatelnosti tohoto rozhodnutí se nemohl Vodafone dostat do prodlení.

Žalobci se svými námitkami tedy neuspěli; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žaloby jako nedůvodné.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního (zákon č. 150/2002 Sb.; dále jen „s. ř. s.“). Žalobci neměli ve věci úspěch, a nemají proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. listopadu 2013

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková